

אגדה חדשה על ערפל

עינה לקח

אגדה חדשה על ערפל

עינה לקח

A new tale on fog

Ayana Lekach

ניקוד: דרור יוסף, יהונתן ורדי

צילום על העטיפה: ניבה בן עמי

גרסא 1.0

השירים בספר זה הם לשימוש חופשי, בתנאי של מתן קרדיט למחברת עינה לקח, ובתנאי של שיתוף לשימוש חופשי בלבד. (כלומר: אין להשתמש בשירים אלה בתוכן אחר המוגן בזכויות יוצרים).

מותר והרשות נתונה: להפיץ, לצלם, לשדר, לקרוא, לצטט, להלחין, להשתמש ביצירה נגזרת, וכו' לשימוש אזרחי בלתי מסחרי בלבד, ורק תוך מתן קרדיט למחברת ובמידת האפשר קישור.
לכל שימוש מסחרי/ממסדי יש לקבל רשות מהמחברת. אם יש ספק, נא לשאול ayana.lekach@gmail.com

אם הורדתם את הספר ללא תשלום או שקיבלתם אותו ממישהו אחר, אני מקווה שתהנו ושתחליטו כן לשלם את מחירו הפעוט: **27 ₪** לכיסוי עלויות הפקתו, ולקידום הוצאת ספרים נוספים שלי. אפשר להעביר בביט ל-052-8735338, או לשלוח ביטקוין לכתובת:
D4kUsUK4e21KdADErBALZzP6hh1VxmUFj3

או לשלוח מייל לתיאום אפשרות תשלום אחרת.

ספר זה מכיל את רוב השירים היפים שכתבתי משנת 2000 עד 2020, וגם כמה שירים גרועים מתקופה זו, האהובים עלי אף על פי כן.

סדר השירים

- א. אלוהים הוא אלוהים..... 6
תפילתי האחת..... 7
שירים לאבינו שבשמים..... 8
בבל..... 9
נבואת חורבן ירושלמית עליזה..... 11
נבואת זעם ירושלמית עגומה..... 13
- ב. הטבע הוא אלוהים..... 14
חתול בסמטה..... 15
מחול החתול..... 16
שיר טרומשחרי..... 17
עסיס רמוני..... 18
מלאכת מחשבת..... 19
שחר חורף..... 20
כיבושים (מחווה לד. אליד)..... 21
דיוקן הצעיר כמשורר זקן..... 22
שקיעה אלמונית..... 23
נורי..... 24
- ג. אנחנו לא מתגעגעים..... 26
האישה ילדה את הבוקר מת..... 27
חלום הכד..... 28
לקט..... 29
נזכרתי איך גופי היה ארוך ודק..... 30
- ד. עבדתי עליכם..... 31
כמו..... 32
בתו של מכוון הפסנתרים..... 33
שיל ותמעון..... 35
*..... 37
הכד..... 38
שיר המודליסטית..... 38
בעיות בריאות..... 38

- ה. עלילות חובבי השירה בחוג לספרות..... 39
 עלילות חובבי השירה בחוג לספרות..... 40
 הלפיד אשר יאיר את העתיד שישנו..... 42
 תירוצים..... 43
 יניב..... 44
 אליזבת..... 45
 שולחנות מיתולוגיים..... 47
- ו. סוג של שירי אהבה..... 48
 עכשיו באור האביב..... 49
 א'-ת'..... 50
 אלישיב..... 51
 מה שחלמת..... 53
- ז. מיחזור מילים..... 54
 טורקיה – אומה חדשה..... 56
 הגינה מתפוררת..... 58
 בסימנא טבא ובמזלא מעליא..... 60
 אלעלמיין..... 62
 שדה קר..... 64
 מסע לעיר שקטה..... 66
- בונוס לקוראים: הורוסקופ..... 67

א. אלוהים הוא אלוהים

או

סינדרום שטוקהולם בירושלים

תפילתי האחת

אלהי, הברוך, שברא והרה
את קורות העולם, האורות, העונות
מן השמש העז עד רסיס נהרה,
היכלות בוחקים ואפלת מעונות -

הברוך, רב החסד, רצה-נא ושמע
תפילתי האחת הלבנה מדרכים
אם נשאתני עד כאן צעירה ושלמה -
לו תגע עד לבך כצעקת הכרכים

רב החסד, רבון-העולם העתיק!
אני שבר בלי כלי, אני הלך בלי שק.
ספון במגרה ועטי מעתיק
את מלות השירים שהנצח נשק

רבון העולם וארצי, הסמוקה,
שראשים נשברו, ומלים וימים,
על בשרה החשוף בדממה עמקה
ובהד שברונם הם עודם מתקיימים -
וקוראים - "אדני! אלהים אדירים!"
הו, מי יתגני לנוח דקה
ביניהם, בהיכל הפלים השבורים.

שירים לאבינו שבשמים

דק לבן במקשת הדלעות- בשדה האפר- בחרשת איקליפטוס חרשת-
אני מנחשת לאיזה פוון זורם החשמל מעלי מצדדי מתחתי בתוכי-
אבא משחק מחבואים עם בניו הקטנים- כל החיים רצים בכוון
החשמל

ברציף על גבי יד קרה סטטוסקופית נותרת חפה מספק עד כמה
אוהבה עד כמה אהבה: "באור היא פזורה ובלבד היא צפופה" כי נבנה
העולם מאבני אהבת הבונה

"מי שאוהב את החיים אוהב את אלהים". בעיפנו לרוץ, בעצרנו
ברחוב, סמוך לשמשה ענקית וריקה, נשפנו עליה הבלנו ובזרתנו
איננו לבקר פנים מחיכות

בבנימינה אני שוקעת לתנומה קלה כענן ורפבת אטית עולה במעלה
זרועי אל בית שחיי אל החזה וכשהיא נעצרת פתם בוחק בוקע אל
זוית עיני הימנית והשמש מציף את ראשי

שבע מעלות היו לו למגדל ממזרחו ושבע ממערבו. מעלים את הלבנים מכאן ויורדים מכאן. אם נפל אדם לא היו שמים את ליבם אליו, ואם נפלה לבנה אחת היו יושבים ובוכים ואומרים: אוי לנו, אימתי תעלה אחרת תחתיה. ועבר אברם בן תרח ואראה אותם בונים את העיר וקללם בשם אלוהיו ואמר "בלע ה' פלג לשונם".

(פרקא דר' אליעזר)

שַׁפְתָם אַחַת

מְנִיפִים דָּגְלָם

מְנִיפִים רֶגְלָם

מִבַּע פְּנֵיהֶם אֶחָד הוּא –

הִבָּה.

נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל.

לְלֹא אָמַר

מְלַבְּנִים לְבָנִים,

מְגַדְּלִים מִגְדָּל,

שָׁפָה אַחַת לָהֶם וְאֵין לָהּ הוֹפְכִין.

נוֹפֵל אָדָם עוֹלָה לְבָנָה

נוֹפֵל אָדָם עוֹלָה לְבָנָה

הַשָּׁפָה נִלְחָשֶׁת בְּנִפְיָלָה וְלֹא נִשְׁמַעֶת.

הַלְבְּנִים עוֹלוֹת שׁוֹתְקוֹת, לְלֹא פְּנִים.

וּפְתָאם רוֹצִים לוֹמַר,

וּמְנַסִּים לוֹמַר לָהֶן –

עוֹד חָמַר בְּבִקְשָׁה. או

שָׁתָה וְנוֹחַ, אֶתָּה נִרְאָה חוֹר.

מְנַסִּים, מְנַסִּים,
ממציאים צלילים משונים
תנועות חדשות
עצורים שקשה להגות
עוד חמר, עוד חמר נו, לכל הרוחות
מה כבר מבקשים
בכל לשון של בקשה מבקשים
לך דבר אל האבנים
בסוף יורדים רוגזים ומבלבלים
ועל הארץ מוצאים אלף רסיסה של השפה.
נגינתה עומדת על קצות לשונותיהם
אך אינם נזכרים בה.

לפתע מבטיהם ולא מבטם
נבוכים להצטלב
לו לפחות בדידותם, אך לא, היו אלה בדידותיהם.
שומטים את הפלים סביב הפגומים הנטשים
וסבים על עקביהם לאלף רוחות האדמה.
אחד בועט בחצץ בהלכו
אחד אוסף את עצמותיהם הפזורות של הנופלים חסרי השם
אחד מרים באצבעו רסיס גדול, מביט בו ומעיפו לאחור.
אחד מסתובב פתאם נזכר
רוצה לומר משהו ושוכח שוב.

נבואת חורבן ירושלמית עליזה

יֵשׁ כָּאֵן מִסְפִּיק אַבְנִים כְּדִי לְכַתֵּב גַּם:
רְאִיתִי בְצַק לֵשׁ אִשָּׁה. שִׁיבְתָהּ מִכֶּסֶה אֶת רֵאשָׁהּ הַצְעִיר כְּמִטְפַּחַת.

וְגַם:

אִישׁ עִם עָגִיל בְּאֶזְן מְרַכֵּב פְּעוּטָה עַל אוֹפְנִים וְעוֹצֵר מוֹל חִלּוֹן רֶאווֹה
מִלֵּא סִפְרִים.

כְּשִׁיגְמְרוּ כָּל הָאֲבָנִים - סוֹלֵל בּוֹנֵה יִהְפֹךְ אוֹתוֹן לְחֻצָּץ
וְיַעֲשֶׂה קוֹלוֹשׁ מִהַר הַמּוֹרִיָּה.
מִי שֶׁפָּעַם שָׁעַר בְּנַפְשׁוֹ כִּי־צַד הוֹפְכֵת הַמּוֹרִיָּה לְהַר גַּעֲשׂ -
פִּיּו יִפְעַר בְּתַדְהֶמָּה וְכָל תּוֹכוֹ יִתְמַלֵּא חֻצָּץ.
יִהְיֶה זֶה לְאַחַר שָׁנִים רַבּוֹת לְלֵא שְׁלֵג,
וְהַקְטָנִים שְׁבִילֵי דִי יְרוּשָׁלַיִם יִשְׁחָקוּ בְּכַבִּישׁ וַיִּגְלְלוּ אֲנָשֵׁי חֻצָּץ שְׂמָנִים.

אֲךָ בִּינְתִים נוֹתְרוּ דִי אַבְנִים כְּדִי לְחַקֵּק בְּהֵן שְׁמוֹת נוֹסְפִים:
הַמְשׁוֹרְרֵת שְׂאִינָנָה סְפוֹרְטָאִית,
הַדּוֹמָה לְגַמֵּל וְשָׂר בְּשִׁנְתּוֹ,
לוֹבֵשׁ הַבְּלוֹאִים בְּעַל מְאֵתִים הַכְּפוֹת,
הַחוֹלְפֵת בְּמִשְׁקָפֵי שְׂמֵשׁ בְּשׁוּק שְׁתַּמִּיד נִדְמָה שֵׁישׁ עֲמָה כְּלָב אֲךָ
לְעוֹלָם אֵין.

מִי שִׁיחִיָּה לְנִצַּח מוֹטֵב שִׁיחֵרֵט אֶת שְׁמוֹ עַל גִּזְעַ עֵץ
מוֹטֵב שִׁימְצָא אֶהוּבָה בַּת-תְּמוּתָהּ

מוטב שִׁיבְרַח מְכָאן וְיִשְׁאִיר אַחֲרָיו מִכְתָּבָה מְלֵאָה
וְיִצִית אֶת שְׁעַר הַגֵּיא בְּמִנוּסָתוֹ.
מוטב שְׂאֵנִי אֶבְרַח מְכָאן,
עוֹד אֶרְבְּעִים יוֹם וְגַם אֲבִנִי הַחוּמָה תִּשְׂרַפְנָה.

נבואת זעם ירושלמית עגומה

השמש שוקע הרחק מן העיר.
לא אלינו חִיקָה בת זקוניו הכַּתְמָה,
לא עלינו יגן עז מצחו הבהיר.
כֶּס מַלְכוּתוֹ רִיק כְּעֵין שְׁתוּמָה.

אֵל אִם הַיָּמִים, אֵל חִיקָה הַעֲמַק
הוא קרב. חֲצוּיִים הם שְׁנֵיהֶם כְּמִשְׁכּוֹל.
הוא שוקע – לא לנו האור הנמוג
הנפרד אינסופית כְּגִלְיָם מן החול.

וּבְעָרְבֵי הַזֶּה הַשָּׁמַיִם אֲוֵרָבִים
לְהִלְכוֹת הַצַּדִּיק וְדַרְכֵי הַחֲטָא
וְעֵינֵי הָעֵנָן כְּעֵינֵי הָעוֹרָבִים
וּבְקוֹל כְּנַפְיָהֶם הַנּוֹרָא שָׁח אֶתָּה - - -

וְאִף אֵזֶן אַחַת לֹא פְקוּחָה לְשִׁיחָד.
נְטוּיִים הַגְּרוֹנוֹת כְּמִשְׁעָנֵת קְנָה.
וְיִבְשׂוּ זֶה מִכְּבֵר מְעִינֵי כָּל בּוֹכֵיָה,
אֵלֵי הַקְּדוֹשׁ, אֵל תְּחַדֵּל מִקְּנָא.

ב. הטבע הוא אלוהים

אז:

די אבא אני כן אלתרמניאקית

חתול בסמטה

סמטת אבנים היא היכל לחתול:
לוטפים הקירות את קמור הפרנה,
קורצים חלונות למבט חריצי,
עונה מדרכה לכפות בלחישא.

תהלת הסמטה היא מחול החתול:
קטנו מתרפק על הודה המשוד,
זנבו כמכחול מחיה לתניה
ובסופה נעלם ומותיר בה חיוך.

מחול החתול

משפתי החלון הפעור נטיפי
אור לבן ועמק כחלב.
דממה אדירה בראות, במרחב.
קפיאת פעמי בהונות.

לחישה אפלה מקרבי הסלון
(שהתריס מחריבם בדלקה)
מצטמרת פלומה ושפם ושדרה
וננעצת בבשר הספה.

ומתחיל המחול: חתול-שחר שחר
משחק בקורי-השנה
ושוקים זורחים על שטיח חור
וצללים מתחלפים על הגב

והחשך צולל אל עיני החריץ
והלילה נתץ אל זגוגית
מתמלאת ברסיסים אצורים כאישון
וחתול ואשו בם רוקדים.

שיר טרומשחרי

זְכַר הַשַּׁחַר פּוֹשֵׁט בְּמֵרוֹמֵי
וְאֵלּוֹן הַכֶּהָה מֵתַחֲדָד וּבּוֹלֵט
וְעָלְיוֹ כְּשִׁבְבִים חֲשׂוּכִים וְזוֹמְרֵי
שִׁירֵי עֶרֶשׁ עָלֵי הַצּוֹעֵדֶת דּוֹמָם.

יָרַח גּוֹנֵן אֶת פְּנֵי הַשְּׁלָמִים
בְּשִׁזִּיף לְחִיָּה. כּוֹתֵם וְשׂוֹקֵעַ
כְּמוֹת אֶפְרָסֶק בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ תִּשְׁרֵי
בְּפִקֵּעַ רֵמוֹן מְדַנְדֵּן.

אֶפְרַיִם הַלֵּיל צוֹנֵן וְזוֹהֵר.
מֵעַפְיֵץ הָאֵלּוֹן נִיחּוּחוֹת אֶפְלִים.
זֹאת שׂוֹאֶפֶת צוֹעֵדֶת גְּשׁוּמַת עֶפְעָפִים
וְנִשְׁפָּף שְׁפָתֶיהָ מְקִיץ אֶת שְׁנֵתֵי.

עסיס רמוני

בְּחֶלֶל הַלֹּוֹהֵט בֵּין עֲנַבִּל הָרֵמוֹן
שָׁרִיחוּ מְאֹדִים כְּהַתּוֹךְ הָאֲוִיר
לְלֹהוֹט הָעוֹר בֵּין עֲנַבִּל פְּעֵמוֹן
לְאֲזִינֵךְ וְקוֹל פְּטָפוּטֵךְ הַמְחֹוִיר

שֵׁם רוֹקְדִים פְּרָפְרִים סְגָלִים בְּעֵדְנָה
נֹרְאִית וּמְפַרֵּר שֵׁם אוֹר רַךְ כְּשֶׁלֶפֶם
שֶׁל שְׂדוֹת-בַּעַל גְּדוֹלִים בְּעִפְרוֹת הַשָּׁנִי
בְּנִיעוֹת הָעֵלִים הַנְּדִירִים כְּזֶהָב

וְצִלְיֵי רְקוֹדִם מְעִירִים אֶת גְּנִי
וּגְפְנֵי מְסַמֵּיקוֹת מִן הַהֵד וְהַהוֹד
וְעַם יָבֵשׁ הַזֵּית פּוֹרְצוֹת בְּרִקּוֹד
מְאֵפֶק כִּיפְנֵן הַשׁוֹפֵעַ עֶסֶס

וְאֵת, בְּהִירָה, חֶלְבִית וּמוֹצֵלֶת
כְּעֵץ תְּאֵנָה וּפְרִיֵךְ כְּבֵד לְשׁוֹן
דְּבוּרִים בְּשִׁעְרֵךְ וְאֲנִי בְּשִׁעְרֵךְ
חֲמֶשֶׁת חוֹשֵׁי מְרַחֲפִים בְּחֶלֶל.

מלאכת מחשבת

רַכְבַּת דוֹהֶרֶת בְּגֶשֶׁם בְּשֶׁבֶט. בְּהוֹנוֹת רְטֹבִים עַל הַפֶּס הַצָּהָב בְּרָצִיף. אֲדָרִים יְטִיפוּ זֵיוֹם הַשְּׁנָה עַל אַפִּים מִתְמַלְאִים בְּאֹוִיר לֹלֵא צֵל. מְצַחֶקֶת יִלְדָה וְקוֹלָה מְרַדֶּף אַחֲרֶיהָ כְּסוּדָר כְּבֵד בְּצִאֲתָהּ מִבֵּיתָהּ וְהַצְּחוּק מִמֶּלֶא אֶת לְבָהּ בְּעֵטוֹשׁ וְאַפָּה מְנַתֵּר אַחֲרֵי הַמָּטָר. בְּקֶלְסָר הַנְּשֹׂא בְּתִיקָה שְׁלֵל דְּפִים שְׂדֵפוֹסָם כְּבָר נִשְׁחַק מִשְׁמוֹשׁ וְדְפִים שְׂדִיּוֹ אֲדָמָה מְזַמְזֶמֶת מֵהֶם מְזַמְוִרִים לֹא גְמוֹרִים. הָעָרִים כְּבָר הוֹמוֹת בְּמֶרְחָק שָׂרֵק לִילָה יָאָה לוֹ, רַק לִילָה וְסַקְסוֹפוֹן אֶלֶט וּפְסִנְתָר. וְהַבְּקָר נְהִיר, הָרַכְבַּת נוֹהֶרֶת, עֲנָפִים מִתְכַּהִים אֶדְ מְרָאָם מִתְבַּהֵר, נֶפֶת-יַעַר נְטוּיִת בְּאֹוִיר הַנְּקוּד שְׁפָרוֹת אֶלְתוֹרוֹ הֵם פְּלָגִים צֹחְנִים כְּתִינוּק בֶּן יוֹמְנוֹ מִכָּה פְתָאֲמִים נְתַכִּים בְּמִלְאֶת מַחֲשָׁבֶת.

שחר חורף

שחר חָרַף כְּחֹלֶחֶל וְגִבָּה
שחר חָרַף דְּקִיק בְּקִדְרָה
הוא מְקַפֵּיא אֶת גְּדוּלֵי הַצְּמֶרֶת
הוא פּוֹרֵט עַל חוּטֵי הַשְּׂדֵרָה

הִזְהַב מִתְעַרְפֵּל בַּמְדְּרוֹן
צְבֵע־שָׁמֶן נוֹטֵף מִצְלָעוֹת
שְׁנֵי-אָבֵן סְדוּרוֹת כְּעִזִּים
עֲדָרֵי-צֶאֱן כְּהָרֵי מִסְלָעוֹת

אֲפִיקִים מִתְמַלְאִים בְּחֶשְׁמֶל
כְּבִישׁ שְׁחֹר מְנַהֵל לְאֵטוֹ
נִצְתוּ רַק שׁוּלֵי הָעֵינָן
מִיֶּשֶׁן אֵב חֲדָשׁ אֶת בְּתוֹ

שחר חָרַף אֵטִי עַד סְחָרְחָרֶת
שחר חָרַף עַל אֵשׁ הַכִּיָּרָה
הוא מְקַפֵּיא אֶת שְׁפָתֵי הָאוֹמֶרֶת:
הוא פּוֹרֵט עַל חוּטֵי הַשִּׁירָה

כיבושים (מחווה לד. אליר)

הפּרַפּר הַכַּחַל רוֹצֵה בְּכַל
רוֹאֵה נֶצֶן וּמְרִיחַ דְּבֵשׁ.
מֵה נֶגֶן וּמֵה לֵבֶשׁ
הֶגֶן הַגְּדוֹל. מְעוֹף בְּלִי קוֹל.

פְּסִיעוֹת נִמְר בְּכְלוּב עֹגֵל.
חֲרֵשׁ שְׂאֵת יִצְרוּ כְּבֵשׁ
דָּמַע מוּלוּ וְאֵט לְחֵשׁ
לְסוּרְגֵי רֶק הוּא יָכוֹל.

דיוקן הצעיר כמשורר זקן

מי פורט על ארבע מיתרים מתיל
דומית שדות אחר מגל?
מי מושך בסהר אמצע ליל
לנגן כקשת על חוטי חשמל?

לב בשל כפרי הברוש צונח
בשדרה גבוהה ואפלה
העפוף את אישוני זנח
יקיצת עולם ועד עלי נפלה.

שקיעה אלמונית

כְּבֹדָה, מִתְקַרְבֶּת שְׁקִיעָה אֶלְמוּנִית.
אֲדָמָה וְחִמָּה הִיא עַד בִּשְׁת.
כְּרִטָּט עוֹבֶרֶת סְמָטָה עַל מוֹנִית
דֶּרֶךְ עִיר רְקוּעָה כְּנֹחֶשֶׁת.

לֹא מִבּוֹל אוֹ קִצִּים זוֹעָמִים לָהּ יָבִיא
זֶה הָעָרֵב, שְׁתוּי מַעֲשֵׂן וּמַעֲשֵׂת.
רַק בְּרֵק מְרַצְפוֹת כְּקִלְפוֹת עֲנָבִים
בְּגַת הָרְחוֹב הָרוּעֶשֶׁת.

קצה-קנצות רוֹה זֶהב מתך
 עיניָה עולות עם בְּקָר מן הָהָר
 באוֹרה- שְׁנִיָּה שְׁנִי הַצֶּלַע בְּקָר הַצֶּלַע
 וַצְּחוּק גְּדוֹל צְחוּקָה,
 אף מְרֻגַז תְּהוּמוֹת.
 יְפוּ פְעֻמִּיהָ מְכַל בִּיחְפֹּן –
 וְרוֹצֶה הַחֲזֵק בְּמוֹרֵד הַהָרִים
 יִפְקַע מִיִּתְרִים
 יֵכֶה בְּעֵנָבֵל בְּעֻצְמָה עַד אֵין שְׂאֵת
 וְהִים וְהִים וְהִימָה יוֹכֵל לֹא-דָבָר
 אֶלָּא מִחָא בְּכַפְיוֹ עֲצוּמוֹת.
 וְהַחוּל (הוּ, הַחוּל!) נֶאֱפָה בְּנִגְעָה,
 וְזֶהב, וְהִמָּה, וְאַמְרָה: בְּבוֹאָה!
 רְבֹבוֹת אֶלְפִים הַמוֹנִי בְּבוֹאוֹת!
 וְתִשְׁמַח וְתִרְקַע בְּחוֹלוֹת הַחוֹפִים
 וְאֵין שְׂאֵת, וְאֵין שְׂאֵת לְאוֹרָה וְלַצֶּהַל.
 וְתַחַם וְתֵהֵל אֶת כָּל הַכָּחַל
 הַצֶּלּוֹל בְּצֶהַב מְסֻנָּר וְאַפְלוֹ
 קְנֻצוֹת עֲפֻעֵפִיָּה טוֹבְלוֹת בְּזֶהַב הַרוֹתַח
 הוֹמוֹת רוֹטְטוֹת כְּמִרְאָה בְּחָם יוֹם.
 וַיִּדְמַע הַמְּבִיט (כִּי נִתֵּן לְהַבִּיט)
 וְתִשָּׁב אֶצֶל הַשְּׁפָה הַנְּסוּגָה
 וְאִישׁ לֹא יִקְרָא כְּתוֹבוֹתֶיהָ
 כִּי דְרָכוֹן הַגְּלִים (לִיִּנֵן אֵין שׁוֹתָה)

וְתִבֵּט בְּרֹצֶפֶת הַבֵּטוֹן בְּמַתְזוּ
וְתִרְאֵהוּ כִּי שׁוֹפֵטָהּ שֶׁמֶשׁ
רְאוּ! רְאוּנִי כִּי אֲנִי וְרִדְדִיתִי!
וְצָחֻקָה יִדְמֶם וְתִשְׁכַּב וְתִנּוּם וְתִחַלְמֶם
כָּל הַלַּיִל מֵהַדוּ עַד כּוֹשׁ
וְתִדְעֵהוּ אֲזֵי כִּי אֵין עוֹד יָפָה
מִן הַבֶּקֶר הַזֶּה.

ג. אנחנו לא מתגעגעים

האישה ילדה את הבוקר מת

האִשָּׁה יִלְדָה אֶת הַבּוֹקֵר מֵת.
פְּהוּקֵנוּ הָרֵאשׁוֹן קָפָא פְּעוּר
וְגָלָה חָלָל חֲשׂוּךְ בְּתוֹכֵנוּ.
צָעָדִים נְבוֹכִים אַחֲרֵינִי שֶׁל שְׁמֵלָה פְּרָחוּנִית
וְחֲתוּלִים חֵד פְּעֵמִים
לֹא נִשְׁמְעוּ בְּצִנַּת הַדָּשָׂא.
כָּל הַשֵּׁשׁ בְּעוֹלָם לֹא הִסְפִּיק.

חלום הכד

זרועי המעגלת מבהילה כד גדול אל שברו.
אני לבושה ילדות
והקירות – לבן, כמסתירים נצני שדים או שערות ערוה בודדות.
הילדות צרה לי בכתמים
וקצרה לי: בטני מבצבצת תחתיה בלי חן.
פני אמי הגדולים מתכרכמים
נזכרים ביד אחרת, שדמתה בעגולה לשאלה
והגישה פרי לאדם.

יָד קָרָה כְּסִטּוּסְקוֹפּ עַל עוֹר גְּבִי.
כְּמוֹ בַּיּוֹם חֲרָפִי, הַכֹּל בְּהִיר-בְּהִיר וְאֵין רוּאִים אֶת מְקוֹר הָאוֹר
וְרִיחַ נְרָקִיס מִתְקַמֵּט בְּעֶרְפֹּל.
אֲנִי לוֹעֵסֶת גּוֹשׁ סֶכֶר בְּמִקְצָב מִכָּר.
נִתְּנָת לִי בְּרָרָה בֵּין הָרִים וּבֵין סְלָעִים טָסָה הֶרְכָּבַת לְבֵין דּוּמָם שְׁטָה
תְּבָה קִטְנָה.
רַק הַבְּסִים שֶׁל הַזְּמִזוּם נִשְׁמָעִים בְּתוֹךְ רֵאשִׁי.

נזכרתי איך גופי היה ארוך ודק

נזכרתי איך גופי היה ארוך ודק,

קולי הדהד בתוך פדור ענק,

וכך סבבתי בעולם:

ידי מלטפות חתולי רחוב בהלכי

וראשי נוגע בשמש.

אך מאצבעות הידיים הצוחקים נשלחו קרני אש

ונקבו בי עד הייתי חליל בן אלף צלילים

ונגנה בי תוגת הערב הקרב

ומרב תוגה ותכלת כהה נפלתי על האדמה

והשרשתי שערות שקופות

ושתיתי צוף ירח

ונשמתי חשך עד.

ד. עבדתי עליכם

שירה = שטויות

כמו

עם המ"ם האמהית ברחם המלה,
החולם בסופה, המשאיר פה כנתק מפטמה,
בערסל הפף, בסככת החד,
אנו נדמים ללומדים לדבר.
אנו יולדים עוללים שנראים
ממש
כמו אבא.

בתו של מכוון הפסנתרים

.1

בתו של מכוון הפסנתרים
או אהבת מכוון הפסנתרים אל בתו
טביעות אצבעה הדקיקה
על אגרטל כחל
האור- עיפות בינים של הורים ופועלים
פעמון רוח גדול (על אף התנגשותו ברצפה)
שעון אחד אומר כן,
שעון אחד שותק.

.2

במקום גלוי לעין בחדרה מנחת
קבית פלסטלינה צהבה שעל פאתה האחת מטבעת
רצפת מעלית
על השנייה רמקול של טיפ
על השלישית שמירת פיקה
על
הרביעית טביעת אצבע
על החמשית מפגש בין ארבע מרצפות
ועל הששית זיפים בני יומים.

.3

ביום שבת הרגשה נמלה מטפסת מאחורי זרועה
(במקום שבו תמיד היא נוגעת בסבתא בסתר)

וְהִיא חֲשֵׁבָה: הַלּוֹאִי וְלֹא הִרְגֵּשְׁתִּי אוֹתָהּ
אוֹ:

הַלּוֹאִי וְלֹא הִתְהַוֵּי שָׁם
אֲךָ לֹלֵא הִרְגִּישָׁה אוֹתָהּ לֹא יִדְעָה לְשִׁיר
וְלֹלֵא הִתְהַוֵּי שָׁם לֹא הִרְגִּישָׁה מוֹסִיקַת לִילָה זְעִירָה
מִתְגַּנְּבֵת אֶל בַּיִת שְׁחִיָּה.

.4

צְנוּפָה בְּסוּף הָאוֹטוֹבוּס אֲמָרָה -
"הֲרִי בְרוּר שְׁחִלּוֹן טְלוּל חִלּוֹן טְלוּל הוּא,
וְעֵינַי בּוֹכִיָּה הֲרִי הִיא עֵינַי בּוֹכִיָּה."
מְשַׁמְרָה אֲמָר, סִמְנָה סִימְנִים זְעִירִים בְּצַפְרֵינִי
עַל הַחִלּוֹן הַמְכֻסָּה-הַבֵּל
וּמְחַקָּה אוֹתָם כְּשֶׁהִנְהֵג עֶצֶר בְּחִרְיקָה לַחֲזִיר בַּר מְמַהֵר.

.5

מֵיץ כֶּתֶם נִשְׁפָּךְ עַל הַקְּלִידִים
שְׁמָחָה כְּמוֹסָה דְגָדְגָה בְּבִהוּנוֹת לְבָה
עֵינֶיהָ הִתְרוֹצְצוּ עַל פְּנֵי הַחֶדֶר כְּדַבּוּר.
בִּתּוֹ שֶׁל מְכֻנֵּן הַפְּסֻנְתָּרִים רָצָה הַחוּצָה
וְהוֹתִירָה אֶת הַדְּלֵת פְּתוּחָה.
הַבַּיִת נֶאֱנַח.

שיל ותמעון

את שיל ואת תמעון אני מכירה זמן רב והותר, ואין לי מה לומר עליהם מלבד זאת:

לתמעון ארבות עינים מפיות
אשר תועות את דרכן אל תוך-תוכו
שם הן מחביאות חפתי כסף מעטרים ומפרטים שחורים
מכסים הבל-אצבע.
תמעון יודע למה
זה-

ככה

וארבות עיניו נעצמות ברפרוף
בצחקו צחוק חורק כפתיחת דלת ברזל לוחטת
פיו מבחין בפצפופ גצים ותערבת פלסטית מהבילה בדיסטורשן
ומלבד זאת אין טעם לכלום.

לשיל צוארונים עשויים קרשים קרשים של הלצות, המובילים עמילן
כביסה ומאכל אל תוכו. עיניו אינן עוסקות בתעיה או תהיה, אלא
אומרות עתים מלים כגון הו-הו. על אף שגם ידיו אינן עוסקות בענייני
מה-בך, לא נתן לומר שאין טעם למהותו.
גם שיל יודע למה-ככה-זה, אך נדמה שהוא מבין לעתים מדוע אני לא.

הרבה דברים בחרף נקראו בפי ים.
גם הקומפוזיציה שבחפצים המנחים על מדף מעל כסור.
הסבה היא שכל בקר נאלצת הייתי לפער צהרים:
במחלפות ראשי המתאפלות ובכתל המשחיר.
היו לי אז שלושה רחמים: החיצוני, הפנימי,
וזה ששמו איזידורה ג'פרסון או היה בפרנקפורט,
ועל כל פנים לא השיב לקריאותי.
יכלתי [מבעד לסוגי עננות רבים] לראות אותך
או דברים שהשארת בחפה בחצר הסיבית.
רק זאת יכלתי, ועוד:
לחוש רעב כהה [בגופי] כל אימת שבטאתי את הצליל שבין הי"ד
למ"ם.

גִּידֵי הוֹפְכִים מִיַּתְרֵי קוֹנְטֵרֶבַס
בַּעַת וּבְעוֹנָה בָּהּ מִפִּיק פִּי מְרַגְלִיּוֹת
עֲמוּמוֹת מְכַדֵּי קִמְטִים יֵרְאוּ.
פְּנִסֵי לִילָה רוֹדִים
שֶׁקֶט עִמָּק וְכֹהָה מֵאֲבֵי מִבְּטִי.
הַכְמִיָּה לְהַרְיֵחַ אֶת הַצֵּל שֶׁמֵטִיל הַדִּיּוֹ עַל הַדָּף
מִצְנָנֶת.
הַמּוֹתְנִיִּים הֵן שֶׁפְתִי הַשְּׁקִיעָה
וּבְמָקוֹם הַחֲמָה פְּקַעַת עֲשׂוּיָה קְצוֹת צְלִילִים.

מִסָּד דְּק נּוֹפֵל עַל מְבוּעַ שׁוֹקֵק
בְּתוֹךְ הָאֲגָרוֹף גְּעִיגוּעַ לְצוֹאֵר הַכַּד

שיר המודליסטית

פָּחַם מְצַטְבֵּר בְּקִמְטִים, מִתְעַבָּה.
שְׁמִנּוּנִית מְנֻטָּפֶת לְאֵט מְשֻׁפָּרֶת.
חֲזָה הַנְּחֻשֶׁת גּוֹאֵה וְקוֹפֵא –
נְעוּצוֹת בּוֹ מְלִים נְטוּלוֹת עוֹפָּרֶת.

בעיות בריאות

(ליותם [לא אתה, השני])

אֶתְהָ אוֹמֵר,
שֵׁיִשׁ לְךָ עֲנָנִים אֲפָרִים בְּעֵינַיִם
מְזָה כְּמָה שְׁנִים.
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת:
לְרַחֵם שְׁלִי צוֹרְהָ שֶׁל לֵב.

ה. עלילות חובבי השירה בחוג לספרות

עלילות חובבי השירה בחוג לספרות

אָנוּ מְרַגְעִים שִׁירִים:
מְכַבִּים אֶת עֵינֵיהֶם הַגְּדוּלוֹת
מְכַסִּים אֶת רַגְלֵיהֶם הַקְּלוֹת
מְהַסִּים אֶת נַפְשָׁם הַרוֹחֶשֶׁת
כְּנִזְיָה לַעַת לִילָה
בְּבֵית יְתוּמִים.
כָּעַת אָנוּ יוֹצְאִים מִגּוֹף הַנְּזִירָה
מְזַרְקִים אֶל וְרִידֵי הַחֶשֶׁךְ.
מֵאַחֲרֵי הַיִּלּוֹן הַבְּלוּי
הַצְּלָפוֹת לֹא צָלִיל.

אָנוּ נוֹטְלִים שִׁירִים:
מְנִיחִים אוֹתָם עַל לְשׁוֹנֵנוּ
לְעוֹלָם לֹא בַחֶשֶׁךְ – כַּמְצֻנָּה
וּבּוֹלְעִים אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹתָם עִם מִים
לְמַעַן הַשֶּׁפִּי.

אֵלָּא
שְׂבַח־פִּיסָה הַזֹּאת שִׁיר אֶחָד רָעִיל
וּמִי שִׁיבֹלַע אוֹתוֹ
יִהְרַג אֶת כָּלְנוּ.

עורבים

אָנִי הוֹלֵךְ בְּשָׂדֵה עָרוֹם
לְהִקֵּת גַּעְגּוּעִים שְׁחָרִים
צוֹלֵלֶת סְבִיבִי.
עַל סֵף הָרְקִיעַ
עוֹצֵר אוֹתִי בְרוֹשׁ.
אָנִי כוֹרֵעַ:
תֵּן לִי לְהַכְנִיס
אֶךְ הוּא מְסַרֵּב.
רָגַע לִפְנֵי שְׂאֵפֵי מִתְמַלֵּא רְגָבִים
הָעוֹרְבִים נוֹסְקִים מֵעָלַי,
מְסַמְּנִים – הוּא אֶתְנֵנוּ.
הַבְּרוֹשׁ זָע,
שֶׁעַר הָעָרֵב נִפְתָּח.

הלפיד אשר יאיר את העתיד שישנו

בְּאֵתִי לְשָׁנוֹת
כְּמוֹ גְּפְרוֹר לְנֵר נְשֻׁמָּה בְּאֵתִי,
כְּמוֹ מַיִם
לְמַחְבֵּת לוֹהֶטֶת.
בְּאֵתִי כְּמוֹ בֶּשֶׂר לְבָן לְאֵי שָׁחַר,
לְחֹדֵר חֲשׂוֹךְ בְּאֵתִי
כְּמוֹ זֶרְקוֹר,
בְּאֵתִי מְכוּכָב נוֹפֵל, אֲלֵיכֶם,
בְּמַהֲרֹת הָאוֹר.
כִּי בְּשִׁבִיל לְשֵׁים סוּף
לְהַתְּפַשְׁטוֹת הַיְקוּם,
נְחוּץ גְבוּר.

תירוצים

אָנִי, מַה שֶׁנִּקְרָא, חוֹשֶׁבֶת מְחוּץ לַקֶּפֶסָא
וְכִשְׂאֲנִי אוֹמֶרֶת קֶפֶסָא אָנִי מִתְּכַוֶּנֶת בֵּית
וְכִשְׂאֲנִי אוֹמֶרֶת בֵּית אָנִי מִתְּכַוֶּנֶת עֵגוֹן
וְכִשְׂאֲנִי אוֹמֶרֶת עֵגוֹן אָנִי מִתְּכַוֶּנֶת מִגְדָּלוֹר
וְכִשְׂהִמְגִדְלוֹר אוֹמֵר יְהִי אוֹר
חֲשֻׁכָה גְדוּלָה מִמְלֵאָה אֶת הַיָּם
וּבְחִסוּתָהּ
אָנִי חוֹמֶקֶת הַרְחֵק.

יניב

הַזְדַּקְתִּי בְּבִהְלָה
וּבְצִיְתָנוּת קְדָם־הַפְּרִתִּית עֲנִיתִי:
כֵּן, וְדַאי.
זו הִיְתָה יְכוּלָה לִהְיוֹת הַצָּעֵת
נְשׂוּאִין, אוּ עֵקוּל,
בְּשָׁעָה כְּזוֹ
בְּהַמְזַרְח אָבוּד לִי
וְאִין אוּר בְּחֶדֶר מְלָבֵד
הַטְּלָפוֹן.

עֲכָשׁוּ בְּאֲמָצֵע הַיּוֹם
אֲנִי נִזְכַּרְת מִי הוּא
יְנִיב.
תּוֹדָה, תּוֹדָה לְךָ יְנִיב
הַצְנוּע, מְשֻׁכִּים הַקּוֹם,
שְׁלֵא בְקִשְׁתָּ אֶת יְדִי,
אֶת כָּל הוֹנִי,
אוּ אֶת כָּל הַסְּפָגְטִי בּוֹלוֹנֵז שְׂבָעוּלָם –
אֶלֶא רַק
שְׁאֲשַׁלַּח לְךָ שׁוּב
אֶת הַקְּבָעֵן.

אליזבת

אֶשְׁתִּי הִתְעַצְבְּנָה עָלַי
שְׁלֵא הִחְלַפְתִּי נִוְרָה בַּמְקַרֵּר.
הִתְעַצְבְּנִתִּי עַל אֶשְׁתִּי
פְּתַחְתִּי אֶת הַמְקַרֵּר
נִכְנַסְתִּי פְּנִימָה
וְסִגְרְתִּי אֶת הַדֶּלֶת.

מֵאַחֲרֵי הַמְיּוֹזֵז
מְצֵאתִי שֵׁם שֶׁתְּקַפּוּ פֶּגַם מִזְמַן.
מֵאַחֲרֵי הַשֵּׁם הִיא פְּתַח
זְחֻלְתִּי דְרָכּוּ
וְהִגַּעְתִּי לְגַבְעַת טְרָשִׁים חֲשׂוּכָה
זְרוּעָה בְּנוֹרוֹת שְׂרוּפוֹת.
קֵטֶפְתִּי אַחַת וְשִׁמְתִּי בְּפִי.
הַנִּוְרָה נִדְלָקָה.
בְּאוֹר רְאִיתִי גִ'רְפָּה וּפִיל.
הֵם מְחֵאוּ כְּפִים,
הַשִּׁתְחֻוֹתִי וַיְצֵאתִי.

בְּדֶרֶךְ הַחוּצָה עֵטִיתִי אֶת הַשֵּׁם שֶׁמְצֵאתִי
וְכִשְׁפַתְחִתִּי אֶת הַדֶּלֶת
אֶשְׁתִּי עֵמְדָה מוֹל הַמְקַרֵּר
וְקִרְאָה: הוּ, ג'וֹנִי.
אֶשְׁתִּי, אִמְרִתִּי לָהּ,

כָּבֵד לֹא קוֹרְאִים לִי בֵּן,
קוֹרְאִים לִי אֱלִיזָבֶת.
אָבֶל הִיא הַמְּשִׁיכָה:
ג'וֹנִי, ג'וֹנִי.

שולחנות מיתולוגיים

אָנִי שׁוֹתֶה אֶת הַקֶּפֶה
שֶׁתְּדַמֵּן אַחֲרַי מוֹתֵי
חֶזֶק מְרִיר וּמֵהֶבֶל
בְּכּוֹס שְׁקוּפָה וּבִינוּנִית
הַמְּכַתִּימָה אֶת שְׁלֵחְנִי
הַמִּיתוֹלוֹגִי בְּחֹשׁוֹק
אֶפֶל שֶׁל הַתְּמַכְרוֹת שֶׁהִיא
מִין סֶמֶל שְׁרוּמֵז גַּם עַל
עֶשׂוֹן וְאֶלְפוֹהוֹל וְגַם
עַל הַפְּקָרוֹת כְּלִלִית.

לְעַד לֹא יוֹדַע לְךָ –
קוֹרָא יְקָר, מְעַרִיצִי,
חוֹקֵר כְּתָבֵי הַנְּאֻמָּן,
כּוֹהֵן מְקַדֵּשׁ נְבִי רֵאשִׁי –
כִּמָּה דְלוּחַ וּפּוֹשֵׁר
הוּא הַנוֹזֵל אֲשֶׁר מוֹלִי
עַל הַשְּׁלֵחַן הַצְּבוּרִי
הַמְּתַקְלָף, הָאֶפְרוּרִי
בְּכּוֹס נֵיר
חֲדַפְּעֵמִית.

ו. סוג של שירי אהבה

עכשיו באור האביב

אָבִיב זֹרָה בִּי צְהַבִּים מִקְרוֹסְקוֹפִיִּים
אָפִי גְדוּשׁ בְּאוֹר וְאֲנִי מִתְעַטְשֶׁת
עוֹרֵב גְּדוֹל פּוֹלַח בְּקֶר מְנֻשֵׁב.
צִיּוּצִים וּשְׂאֵגוֹת מְאַבְנֹת סְבִיב הַכֶּכֶר,
סוֹבְבִים סוֹבְבִים הָעֲלִים הַיְבֵשִׁים
אֲנִי מֵהֶמְרַת, אֲנִי זוֹכָה.

שְׂדֵה יָרֵק, שְׂדֵה זָהָב, שְׂדֵה חוּם, שׁוֹקוֹלָד בְּשְׂדֵה.
ה-ש"ן הַצְּהַבָּה שֶׁל הַשְּׂדוֹת פְּרוּשָׁה עַל כָּל הַשְּׁבּוּלִים וּמְדַגְדָּגַת
בִּירְכִים.

אֵין סוֹף כּוֹכְבִים, כָּל לֵלָה אוֹתוֹ אֵינְסוֹף.
וְלִשְׁבּוּלִים כָּל שָׁנָה אֵין סוֹף חֲדָשׁ.

עֲכָשׂוּ בְּאוֹר הָאָבִיב אֲנִי יְכוּלָה לְרְאוֹת אוֹתְךָ סוֹף-סוֹף
לְהַרְיֵץ אוֹתְךָ בְּשִׁבְלֵי-שְׁבִילִים
לְהַעִיר נִימֵי-נִימִים
וּלְהַרְאוֹת לְךָ הֵיכָן פּוֹרְחוֹת כְּלָנִיּוֹת בְּגוֹפִי.

א'-ת'

תפוח מתחיל ב-A

וגם אמריקה

וגם אהוב אחד בבית עם ארבה

שנשמת מידי אחרי בים אחד.

בהתראה של פחות משנה –

וודאי פחות משנה וחצי –

עורבים מנמיכים טוס בבטן

חומקים מדחליל ראשי.

הם אינם מבשרים דבר!

יש להם:

מוח של צפור

ונוצות.

אז מהיכן האימה מתחשרת

ומתי הכתובית

-סוף-

?

אלישיב

אָנִי אוֹהֶבֶת אֶת אֱלִישִׁיב,
וּמְקַפֶּלֶת לוֹ אֶת הַכְּבִיסָה.
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קְשׁוּרִים וְלֹא קְשׁוּרִים.

כְּשֶׁאֲנִי מְקַפֶּלֶת לוֹ אֶת הַכְּבִיסָה
אָנִי שׁוֹכַחַת אֵיךְ הוּא מוֹצֵץ אֶת שְׁפֹתוֹ הַתְּחִתוֹנָה
לְפַעֲמִים.

כְּשֶׁהַחֲלָצָה הַמְּשִׁבָּצֶת שְׁלוֹ בְּיָדִי
וְהוּא לֹא מְמַלֵּא אוֹתָהּ –
אָנִי מִתְּגַעְגַּעַת אֵלָיו כְּאִלּוּ יֵצֵא לְמַלְחָמָה
אֶפְלוּ אִם הוּא בְּבַיִת
קוֹרָא.

אֵךְ כְּשֶׁאֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ
אָנִי יְכוּלָה לְשַׁאֵל אוֹתוֹ שְׁאֵלוֹת רוֹשְׁפוֹת
אָנִי יְכוּלָה לְהַזְכִּיר לוֹ אֶת עוֹרוֹ
אָנִי יְכוּלָה לְדַהֵר עַל גּוֹפוֹ אֶל עֶבֶר הַשְּׂקִיעָה
וְלִקְרֹא אֱלִישִׁיב אֱלִישִׁיב
אֵיכָּה

אַחֲרֵי שְׂבִיבָתְךָ, הֵייתָ רַךְ וּמְתוּק כַּחֲלָה.
נִפְרַשְׁתִּי עֲלֶיךָ בְּרֶךְ כְּמוֹ שַׁבָּת עַל עִיר קְדוֹשָׁה.

הֲאִם אַתָּה סוֹלַח לִי? אֲנִי מִתְפַּתֵּלֶת סְבִיבְךָ כְּסִימֵן שְׂאֵלָה
וְאַתָּה נֹאבֵק בִּי כְּבִתְשׁוּבָה מוֹחֲצֶת.

שָׁתָה, אֲנִי נִמְסָה וְזוֹלָגָת,
אֶךְ שָׂרְשִׁיף חוֹמְקִים מִמֶּנִּי כְּנִחְשִׁים תַּחַת הָאֲדָמָה.

אֲנִי רַק רוֹצָה לְדַעַת אוֹתְךָ.
אֲנִי מִנְחָשֶׁת כָּכֵל יְכַלְתִּי, וְלֹא מִגְלָה מָה מְחִיָּה אוֹתְךָ.

נִרְדַּמְנוּ כְּמוֹ עֶרְמַת צְלָבִים אַחֲרֵי מוֹת הָעֵבֶרִינִים
וְחִלְמָתִי שְׁצַמַּח שְׁעִיר־עֲלִים יִטַּפֵּס עָלֵינוּ בְּעוֹד שָׁנִים רַבּוֹת.

בְּבִקְרָה, הֶבֶל פִּינוּ כְּאֵד מִמְעֶרֶת קְבוּרָה.
הַשֶּׁמֶשׁ מִפְּרֹרֶת עָלֵינוּ אֶת אֲבִנֵי מִבְצָר הַשְּׂמִיכָה.

הַכְּנִיסֵנִי אֶל אֶפְלָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה,
הֲרִי אֶהְבֵּתִי אֵלֶיךָ קְדַמוֹנִית כַּחֲשׂוֹף טָרָם הַבְּרִיאָה.

מה שחלמת

פעם אהובי חלם
שרחפנו בתוך צמר גפן
אני הייתי בשחר-לבן
ואישוני שחרים לגמרי.

כשהתעורר, הוא לא זכר את החלום
אבל עיני נותרו מאז
שתי תהומות בורקות;
ועד היום הוא לא הבחין
שרגלי לא נוגעות ברצפה.

ז. מיחזור מילים

שירה אקולוגית, מחומרים ממוחזרים בלבד.

טורקיה - אומה חדשה

בחדר היה נתון

החזן

מסביבו רקדו לתוך קדרת בשר

למעלה ממחצית המין האנושי.

כל מה שראיתי בעולם היה חדש ונאה.

מוקף ערוגות זהב יצוק

הוא הציפני אש במבול

על אותן האדמות. הוא השיב רוח

בכל האנדרלמוסיה הזאת.

שבה שתינו אכלנו ורקדנו

את העולם שבו אנו חיים.

הודקרת דמות החדש שיעלה מתוך מערבולת המלחמה

טורקיה – אומה חדשה

בְּחֶדֶר הָיָה נְתוּן

הַחוּץ

מִסְבִּיבוֹ רָקְדוּ לְתוֹךְ קִדְרַת בְּשׂוֹר

לְמַעַלָּה מִמַּחְצִית הַמִּיִן הָאֲנוּשִׁי.

כָּל מָה שֶׁרְאִיתִי בְּעוֹלָם הָיָה חֲדָשׁ וְנֶאֱהָה.

מִקֵּף עֲרוּגוֹת זָהָב יָצוּק

הוּא הֶצִּיפְנִי אֵשׁ בַּמַּבּוּל

עַל אוֹתָן הָאֲדָמוֹת הוּא הִשִּׁיב רוּחַ

בְּכָל הָאֲנֶדְרָלְמוֹסִיָּה הַזֹּאת,

שָׁבָה שְׁתִּינּוּ, אֲכַלְנוּ וְרָקְדְנוּ

אֶת הָעוֹלָם שָׁבוּ אָנוּ חַיִּים

הַזִּדְקָרָה דְמוֹת הַחֲדָשׁ שֶׁיַּעֲלֶה מִתּוֹךְ מְעַרְבֶּלֶת הַמְּלַחְמָה

הגינה מתפוררת

ב לילה לבן

קריאות מסוג אחר

ו ה זמן כולו

החל להתפורר.

הילדים קטנים מאוד

סקרנותם גדולה כל כך

ב משחקים וחבטות

מרחב העיר נוכח

הגינה מתפוררת

בְּלִילָה לְבֵן

קְרִיאוֹת מְסוּג אַחַר

וְהַזְמַן כָּלוּ

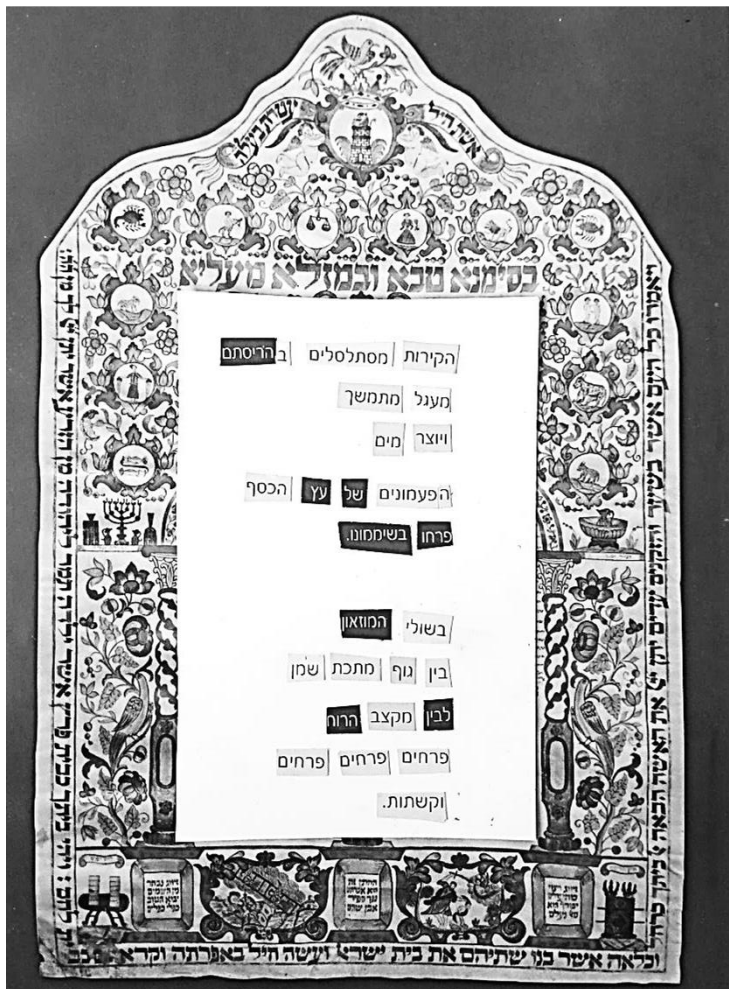
הַחַל לְהִתְפֹּרֵר.

הִילָדִים קְטַנִּים מְאֹד

סִקְרָנוּתָם גְּדוּלָה כָּל כֹּד

בְּמִשְׁחָקִים וְחִבָּטוֹת

מְרַחֵב הָעִיר נוֹכַח*

בסימנא טבא ובמזלא מעליא

הקירות מסתלסלים בהריסתם

מעגל מתמשך

ויוצר מים

הפעמונים של עץ הכסף

פָּרְחוּ בְּשִׁמּוֹנוֹ.

בְּשׁוּלֵי הַמוֹזָאוֹן

בין גוף מתכת שֶׁמֶן

לְבִין מְקַצֵּב הַרוּחַ

פָּרְחִים פָּרְחִים פָּרְחִים

וּקְשָׁתוֹת.

אל-עלא מירן

באותו ערב

במזרח

האוויר המקביל שעמו נפגשתי

נושא עמו צבעי מים רכים ושקטים.

ואדם בעל פנים וקול

מעמיק במחשבותיו.

באותו לילה

מה שנתרחש

לא היו דברי עתק

אל-עלמיין

בְּאוֹתוֹ עָרַב

בְּמִזְרַח

הָאֵוִיר הַמְקַבֵּיל עָמוּ נִפְגְּשֵׁתִי

נוֹשָׂא עָמוּ צְבָעֵי מַיִם רַכִּים וְשִׁקְטִים,

וְאָדָם בַּעַל פָּנִים וְקוֹל

מַעֲמִיק בְּמַחְשְׁבוֹתָיו.

בְּאוֹתוֹ לִילָה

מָה שֶׁנִּתְרַחֵשׁ

לֹא הָיוּ דְבָרֵי עֵתֶק.

ש ד ה ק ר

קצת אומץ לב בצורתו הקרה

מחייה נפשות

זאת דרך טובה בימי קיץ

עם שני תפוחים מתאימים לקישוט

זה ערב מיוחד במינו

לחיתוך של לשון

או לחורף שאינו נמאס

שדה קר

קצת אִמָּץ לב בְּצוּרְתוֹ הַקָּרָה
מְחִיָּה נְפֹשׁוֹת
זאת דֶּרֶךְ טוֹבָה בִּימֵי הַקִּיץ
עם שְׁנֵי תְּפוּחִים מִתְּאִימִים לְקִשׁוּט
זֶה עֶרֶב מִיַּחַד בְּמִינוֹ
לְחִתּוּךְ שֶׁל לְשׁוֹן
אוּ לְחֶרֶף שְׂאִינֹ נִמְאָס

מסע לעיר שקטה

מלווה את חיינו.

אגדה חדשה מופיעה

על ערפל

עם אילנות אדומים

ובזמן מתעוררות אלות

והיום האפל, הנודע,

מאיר כוכבים כרותים.

מסע לעיר שקטה

מסע לעיר שקטה
מלכה את חיינו.

אגדה חדשה מופיעה
על ערפל
עם אילנות אדמים

ובו בזמן מתעוררות אלות

והיום האפל, הנודע,
מאיר כוכבים כרותים.

בנוס לקוראים: הורוסקופ

או:

שירת הכוכבים

קריאה סלקטיבית בתחזיות אסטרולוגיות. השירים זוקקו מתוך ההורוסקופ של אתר ויינט.

לקבלת קריאה אישית שלחו לי את ההורוסקופ האהוב עליכם, ושאלה. בלי נדר: ayana.lekach@gmail.com

מזל אריה

הַשֶּׁמֶשׁ בְּבֵית עוֹלָמְכֶם הַפְּנִימִי.

אַתֶּם בְּדֶרֶךְ לְחַיֵּיכֶם.

הַשֶּׁמֶשׁ יוֹצֵרֵת כּוֹכֵב קָטָן

מֵהַשֶּׁמֶשׁ עֲצָמָה.

זֶה קוֹרָה,

נִרְאָה שְׂתִשְׁמַחוּ.

הַשֶּׁמֶשׁ נִפְרָדֵת מִתּוֹחָה.

הַקָּר וְהָרְחוֹק מְהֻלָּךְ.

שָׁמַיִם מֵאַחֲרֵיכֶם,

אֵין צָרָךְ שְׂתִלְכוּ לְחַגֵּג אֶת אֲהַבְתֶּם שֶׁל אַחֲרֵיכֶם.

גַּם

הַיָּרֵחַ

הַחֵל

גְּדוֹל

וְכָלֵה.

יוֹם יוֹם אַתֶּם

מוֹכְנִיִּים לְהַתְנַתֵּק

מִכֶּם.

מזל טלה

הכּוֹכֵב עֵבֶר
תְּנוּעֵתוֹ אֲטִית, וְגַם אַתֶּם
מִזְמַן לֹא נִגְעֵתֶם
בְּכַפַּת הַשָּׁמַיִם
אֵיפֹה שֶׁהַלֵּב נִמְצָא.
דְּבָרִים מְשָׁלִים מוֹלוֹת לְכוֹכֵב.

דְּבַר זֶה קוֹרֵה בְּיוֹם חֲמִישִׁי
בוֹ לֹא מְשַׁנֵּה
אֵילוֹ אֲנָשִׁים אַתֶּם.
בְּיוֹם חֲמִישִׁי
הַכוֹכֵב הָאָדָם
דִּסְהֶרְמוֹנִי
זֶה יְכוֹל לְהִרְאוֹת
שְׂזַמֵּן הוּא כְּסֹף, אוֹ לְכֹל הַפְּחוֹת
מִשְׁחָק.

בְּשָׂאֵר יְמֵי הַשְּׁבוּעַ – שִׁימוּ לֵב,
זֶה מוֹרִיד לַחֵץ בְּרִאוֹת
שָׁם, בְּאֶמְצֵעַ,
חָשׁוּב לְרִאוֹת.
שָׁם.

מזל גדי

השבוע נפרדת ממנו.

בסך הכל

תצר קשר בפעם הבאה;

בימים אלו אט אט הוא מתקרב.

השלמת שלא ישלם דבר

בנוגע לעתיד,

אך נתקלת בעבר

בארנק.

אי אפשר להכחיש

שיש בזה

משהו מהנה.

מזל שור

בְּחֶלֶק הַכִּי נְמוּדָה

וְנוֹס

נוֹתַנְתָּ לָזֶה זְמַן

אִם נִנְסָה וְנִתַּן מְקוֹם לְהִיּוֹת

בְּרֵב יְמֵי הַקִּץ

פְּזוּר הַכּוֹכָבִים מְצַבִּיעַ עַל

הַמַּיִם וְהָאֲהָבָה

בְּאוֹר שׁוֹנֶה בְּשָׁעוֹת הָעֶרֶב.

מזל דגים

אתם טובים בתחומים
או יודעים לצאת החוצה

זכרו –

הקרב מחזיר אתכם למסע

יותר מדי, יותר מדי

אותיות קטנות

השבוע מתחיל ללא רוח;

כן,

באמת מחכה אי שם הסתו.